

סגולה גדולה להינצל מהסכנה

זה לשון הערוך השולחן באורח חיים הלכות שבת סימן רצג

סעיף ב:

" ואח"כ עומד השליח ציבור ומתחיל והוא רחום יכפר עון וברכו, וממשיך התיבות של והוא רחום וברכו בנעימות ובקול בוכים.

והכי איתא בבה"ג סוף הלכות ציצית: ומיבעי ליה לאינש לאגודי [לשון המשך. רצונו לומר להאריך ולהמשיך] בברכו ובברוך ד' המבורך באפוקי שבתא - דניתצל מן הזיקא דההוא שבתא! עד כאן לשונו. שינצל מן הזיקות בשבוע זו.

ובאור זרוע הגדול [ס"ס פ"ט] כתב, וזה לשונו: כתב מורי הרב אלעזר מווירמש במוצאי שבת לאחר שאומרים והוא רחום וגו' ד' הושיעה וגו' – מיד חזן אומר ברכו במשך גדול, מפני שהנשמות חוזרות לגיהנם לאחר מכאן, ובעוד שמושיך אינם חוזרים.

ועוד מפני לוויית השבת שצריך ללוות המלך יש למשוך.

ועוד מפני איחור להוציא השבת צריך למשוך, וכו'.

וכן שמעתי שרבי אליעזר בן רבנא משולם הגדול - היה חזן והיה מושך ברכו בכל כחו. וכן נמצא בסדר תפלת רבנא עמרם במוצאי שבת ימשוך החזן ברכו עכ"ל [האור זרוע הגדול], וזהו שכתב רבינו הרמ"א: ונוהגים לומר והוא רחום וברכו באריכות נועם – כדי להוסיף מחול על הקודש, עכ"ל [הרמ"א].

והגם שיש עוד טעמים לא חש לבאר כולם, ומנהג ישראל [שמאריכים] תורה היא ואין לשנות שום מנהג שהנהיגו קדמונים: "

עכ"ל ערוך השולחן

וכדברי הערוך השולחן כתבו גם כן השערי תשובה [בסימן רצג] והחיד"א בברכי יוסף [שם] שזו סגולה בדוקה.

הרי לנו שעיקר הסיבה להינצל מהסכנות הוא מכוח המשך תוספת שבת מחול על הקודש במוצאי שבת, היינו לאחר להוציא את השבת, שאז כוחה רב להגן על האדם מכל סכנה שבאתו השבוע.